

Tôi không a Abraham, t ph c a ng i Do thái và dân R p, vì s b c b o hèn nhất c a ông đ i v i v .

Đàn ông năm b y lá gan
Lá c cùng v , lá toan cùng ng i

Ca dao m đã d y nh v y, nên tôi th ng nhìn đàn ông v i đôi m t r t ng v c.

Th c ra m tôi ch ng ph i d y gì nhi u, c xem cái c nh m su t đ i b đề đ u c i c b i đ c lang quân xem chuy n ch ng chúa v tôi, nh thiên đàng tuy t v i c a h nh phúc l a đôi, nên c m c ông đi ngang v t t, b c b o ph tình l m phen, mà m c m t m c nh n nh c nín ch u, th c hi n nghiêm ch nh câu:"Tam tùng t đ c, xu t giá tòng phu, phu t tòng t" cho đúng qui c mà Đ c Kh ng phu t đã truy n d y cho th h c a bà; rõ làm tôi ngán ng m phát chán, quy t tâm m m ng ao c, sao cho l y đ c m t ông ch ng n v chịu chu ng và c ng

Kén Chàng

Tác Giả: Bích Hà

Thứ Tư, 04 Tháng 5 Năm 2011 17:45

tôi nhò trờng mớng, lờ i:

Bắt rờ a bát quét nhà

Vờ gờ i thì dờ, bờ m bờ tôi đây

(nói thờ cho đúng vờ i ý cờ a câu ca dao, chờ bây giờ, nhiờ u nhà có máy rờ a bát và hút bờ i, nờ u chàng không biờ t rờ a bát quét nhà, chờ c cũng chờ ng hờ hờ n gì). Tôi không biờ t các đờ ng nờ nhi khác nghĩ gì, nhờ ng chờ c là chờ dờu tôi, hờ i đó đang cờ p kờ vờ i anh Hai cờ a tôi, nhờ t đờ nh không kén chờ ng kờ u:

Đờ c lòng lờ y anh chờ ng đờ t nát

Đờ ra vào rờ a bát nờ u cờ m

Vờ anh Hai tôi chờ ng đờ t chút nào, dù sao cũng hờ c xong đờ i hờ c và có vài vờn bờ ng khác tờ i Úc, tuy tôi thờ y anh Hai tôi, sau vài năm lờ y vờ đờm ra tờ n bờ vờ t bờ c, hiờ n giờ đã biờ t nờ u nờ i cờ m đờ n, luờ c trờ ng gà, nờ u nờ c sờ i và đi làm vờ cũng sờ t sờ ng giúp vờ đờ n đờ p nhà cờ a!

May quá! Chờ là vờ, anh là con trai mớ t cờ a mớ tôi, tờ nhờ đờ n lờ n, mớ và các em gái lúc nào cũng tờ n tuờ cờ ng chịu sẵn sỏc anh. Nhờ chờ dờu tôi đi nhà thờ ng đờ hai lờ n, anh phờ i nhà mớ t mình, nên giờ mớ i biờ t luờ c trờ ng!

Ui cha! Nhờ ng tôi e ngờ i nhờ t là tánh lờ ng lờ đờ tình trờ i cho cờ a các ông, mà ca dao mớ cũng đờ y:

Lờ ng lờ đờo nhờ n chờ ng chờ a

Nhờ n thì rờ i mớ t lờ ng lờ hờ n còn

Ôi thôi! Phức đờ c tờ i thiên hay tờ i mớ u cũng nguy quá, phờ n má hờ ng nhờ vô duyên vờ phờ i ông chờ ng có tính lờ ng lờ trai gái, lờ i phong phú trí tờ ng tờ ng, đờm đờm nờ m bên cờ nh vờ mà lúc nào cũng mớ mòng tờ tờ ng bờ i: the other's grass always greener thì rõ khờ n.

Trên trãi có vỹ tê tê
Có ông bỹ vỹ chàng chê vỹ nào

Sĩ mai đi chũ gò vỹ p, mua mĩ t sĩ p vỹ i đem vỹ
Con hai nó dĩ t
Con ba nó may
Con tĩ nó dĩ t
Con năm nó vỹ n
Con sáu dĩ m nút
Con bỹ vỹ t khuy
Anh bĩ c dĩ ng ra dĩ
Con tám nũ, con chín trĩ
ĩ mĩ i i! Sao em dĩ vỹ còn gì áo anh??

Cũ c sĩ ng lĩ a đôi, trong mĩ t gia đình có ngót ngét 10 bà vỹ cĩ a ông, hĩ n đem lĩ i nhiũ u thú vỹ,
chũ mĩ ng tĩ ng câu ông dĩ c ý trĩ lĩ i, thì cũng rõ sĩ tham lam vô bĩ bĩ n cĩ a các ông

ĩ Sông bao nhiêu nĩ c cũng vỹ a
Trai bao nhiêu vỹ cũng chũ a bĩ ng lòng

Chũ t chũ a! Rõ ràng ông này thũ c sĩ có năm bỹ lá gan, nên nhiũ u ngĩ i hĩ t mĩ c can ngăn ông
cũng chũ ng thềm nghe gì ráo trĩ i.

Lỹ ai chũ lỹ mĩ t ngĩ i
Đâu phĩ i tàu bè, mà chũ tám mĩ i khúc sông

Mĩ t trâu anh sĩ m bỹ cày
Mĩ t chàng bỹ thi p có ngày oan gia

Tôi sĩ c nhĩ dĩ n các cĩ, lúc trà dĩ tĩ u hĩ u, thi tĩ sĩ ra ào tĩ, thĩ ng rung đùi tĩ m tĩ m, gĩ t gũ

cô i đ c ý v i nhau, l m b m suy tôn câu ng n ng :
"Th mình, v ng i".

Tôi v i s thông minh hi m hoi có ch ng m c, cũng l m đoán ra là các c mu n nói r ng:

Th c a chính mình, dĩ nhiên bao gi cũng hay nh t, cho dù các ông có g ng g làm b bày t tình th n khiêm cung t t n đ n đâu đi n ã khiêm t n là m t trong nh ng bách đ c, m u m c mà các đ ng quân t mầy râu ph i có, theo nh l i ch đ y c a c nhâ)_ đ u đ i v khiêm nh ng, các ông v n ng m ng m tôn th ch nghĩa t tôn t đ i, t xem mình là tuy t v i vô cùng c a tài hoa, tuy t đ nh mình m n khôn l ng c a trí tu , là trung tâm sáng ng i c a vũ tr ??

Các đ ng tr ng phu khi ì nhà v i v , c v v i nh m t m c leo l o tuyên x ng:nh t v nhì tr i, làm các bà t ng th t, s ng rên, đâu có dè các ông đ nh cao trí tu c a chúng ta, sau khi cân nh c lý l , l ng đ nh k càng m i khía c nh, l i nh t trí ph i b h t tính t tôn t đ i_ xem cái gì thu c v mình cũng nh t_ đ ng lòng đ t khoát tuyên x ng: th mình nh t, v ng i nh t; th có l không?

H i ôi! Ph i chẳng vì ng i ta hay đ ng núi này trông núi n , nên v ng i khác bao gi cũng đ p h n chẳng? Ho c gi cái gì ch a chi m h u đ c, trông cũng muôn ph n h p đ n l i cu n các ông h n? Đi u này, ph i ch t v n các ông, xem các ông tr l i nh th nào thì m i rõ đ c!

Cái câu ng n ng v n t t "th mình, v ng i" kia, nhi u ph n đã bày t hùng h n m t mình ch ng xác th c, cho tính h h ng truy n th ng c a các ông (đ y ch ng ph i là t i l i c a t tông đâu nhé, tôi nh kinh thánh chép ông Adam ch có m i bà Eva, nh ng truy n xu ng đ i c a Abraham thì h ng bét vì ông b t đ u không noi g ng c a t ph Adam đ s ng c nh m t ch ng 1 v . Ngoài ng i v c xinh đ p tuy t tr n là Sarah, Abraham l y ng i đ y t tên là Aga làm th thi p, r i lúc v già l y thêm nàng Kêtura).

Tôi không a Abraham, t ph c a ng i Do thái và dân R p, vì s b c b o hèn nhất c a ông đ i v i v .

Trong Sáng thế ký, đoạn 12 câu 10 đến hết đoạn, chép rằng: Khi gặp cơn đói kém, Abraham phải qua kiêu ngạo tại xứ Êđíp-tô, vì bà vợ Sarah của ông quá đẹp, số dân Êđíp-tô nghĩ ông đẹp đẽ và, nên ông che giấu bà là em gái, thế nên vua Pharaôn vợ ngay bà vào cung, hết sức chiều đãi ông anh và, tặng cho ông không biết chừng nào là tài sản, chiên bò, gia súc.

! Thì có cho là ông Abraham vì bợ vợ mà sống sung sướng của mình, hay vì bợ vợ nên gia đình dòng họ mà ông có trách nhiệm phải dẫn dắt lãnh đạo trên con đường đi qua xứ Ai Cập để đánh hy sinh tình riêng và sống di dân, mới bắt buộc phải làm thế, nhưng ông Abraham đâu có cần gì vợ và bà Sarah như vậy cho mà thôi, dù tôi có thấy lòng dằn vặt của mình, mà xét đoán cho chuyện chung may mắn với cùng đường, mới nhận ra ông vợ cho người ta của ông.

Kinh thánh chép, khi ông rời xứ Êđíp-tô xuống miền Nam, ông lại chơi trò đánh lừa con đen để mua nô lệ của vua A-bi-mê-léc. Ông che vào người và sống như người nô lệ Sarah mà bợ vợ vua rằng: "Thưa, của là em gái tôi"

May mà lần này, vua che giấu vui vẻ gì với nàng Sarah, Đức Chúa Trời hiện ra trong giấc chiêm bao mà quở trách vua, khiến vua sống hối hận và lại cho Abraham.

Hử vớ, không biết bà Sarah có thể Đức Kháng thế hay không? Mà bà mất lòng xuất giá tòng phu, chồng biết gì cũng không hề cãi cớ lời thôi, mất mặt phu xã nên phải tùy, răm rắp tuân theo.

Nếu tôi thấy như mọi người chồng bạc tình như thế và phải tòng chồng theo kiêu của bà Sarah, thì tôi không ham, thà nghèo giá, chồng của già kén kén hơn chi cho mặt.

Mà tôi hiểu đó, mới nên biết cha tôi có hiểu, người buồn so mặt góc. Tôi thấy cha chuyên chế, bắt công tôi bạc tình, làm tôi sống mặt đối buồn phiến thiêu ý nghĩa, nên tôi giận, bắt bình thay cho mặt, tôi bợ bà:

Hỏi đâu mà má buồn, chồng không thương nể thì bỏ đi cho rồi.

Mà tôi bợ:

Đàn bà hơn nhau, chồng qua là hơn chỉ phải chấp nhận, chồng phải vì tài năng, giàu nghèo,

hay đẹp xù đầu con.

Lúc đó tôi còn nhỏ, chàng hiểu rõ được xã hội, phong tục và luân lý đã trói buộc người đàn bà Việt Nam trong thế hệ của mình như thế nào, không cảm thông được với những khó khăn đau đớn vô cùng của mẹ, nên mẹ tôi nói vậy.

Tôi chắc ý bà muốn nói: Chàng phải vì mẹ đẻ, chàng phải vì mẹ không đẹp, không đẹp đang nên bỏ chàng đi đến thế đâu con, thì ông trời xui khiến thế thôi!

Mẹ thu được hàng trăm bài ca dao tục ngữ, thơ Kiều mà thế nào cũng đem đi gởi và thu được vanh vách, bà thế nào cũng đem cho tôi nghe:

*Ngọt m hay muôn sự thì trời
Trời kia đã bắt làm người có thân
Bắt phong trần phải phong trần
Cho thanh cao, mẹ đẻ con phải thanh cao*

Mẹ nhún nhún cho qua một kiếp người, trốn đi làm mẹ làm vợ cho đủ bổn Ông trời, Đức Khổng tử, và đức ông cha ng_ đề mãi trên đầu trên cổ.

Thuyết đồ nh như tuy đẹp đi mà mẹ tin, như đo. đem nh như nhẹ thì ông lại cuốc đi tôi: kén chọn gì cho thế hệ mai sau, trời đã đem mẹ đẻ con ra rồi!

Nghe thế này, chắc mẹ tôi người hiểu biết cũng suy nghĩ, nhận thấy tài năng cô thế nào mà kén chọn đi vậy?

Tôi xin trích bài ca dao đức biết, khó dĩ dĩ nhiên thế được phần nào về duyên dáng trời cho của tôi và xin thưa là: nghe lời mẹ đẻ, thế đó tôi chàng dám xét nét kén chọn gì nữa nữa!!

Và cũng xin thưa: theo thói quen của tôi, ngày xưa phải không được chấp sách đến trường, dù ca dao là văn chương bình dân truyền khẩu, hẳn sẽ không có ca dao đã sáng tác, phần lớn do các

ông là tác giả.

Tôi là:

Cô gái Sơn Tây yếm thàng tày giã
Răng đen hớt nhót, đôi chân đi cù lèo
Tóc rẽ tre chãi i lồi cào
Xù xì da cóc, hớt cào tưng
Trên đũa chũa yếm nhúng
Rợn lủi quýt mít, má hồng tròn niêu
Cô thêu ng mình cô ái mĩ mĩu

Chàng con chãi yếm đũa thân ru?
Hai nách cô thắm nhũ chuốt chủ
Mặt thì gián nhảm, lủi gù lũng tòm
Trông rợn bợng quố nhẵn lũng
Mĩng cỏi iếm mĩm nhũ sông Ngân Hà
Con rợn bợng con ba ba
Đêm nếm nó ngáy cỏi nhà thớt kinh
Hàng xóm vác gậy đi rình
Hoá ra rợn đũa c nóng mình bò ra
Bánh đúc cô nếm mĩ i ba
Mía de tráng mĩng hớt đà trăm cây
Giã gỏi o vú chũa mũa chũa
Xay thóc cỏi ngày đũa c mũa tũa ba
Đêm nếm nghĩ hớt gỏi xa
Trộm mình mũa t cái gậy mũa i ba thang gỏi ng